

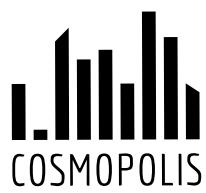
OD AUTORA KNIŽNÍHO HITU DÍVKA V LEDU

CHLADNO KREVNĚ

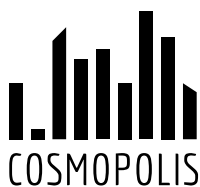
ROBERT
BRYNDZA

DALŠÍ PŘÍPAD ERIKY FOSTEROVÉ

Robert Bryndza

CHLADNOKREVŇ

OD AUTORA KNIŽNÍHO HITU DÍVKA V LEDU

CHLADNO KREVNĚ

**ROBERT
BRYNDZA**

DALŠÍ PŘÍPAD ERIKY FOSTEROVÉ

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

COLD BLOOD

Robert Bryndza

Cold Blood © Robert Bryndza 2017

Cover © Henry Steadman 2017

Translation © Kateřina Elisová 2018

© Grada Publishing, a. s., 2018

Z anglického originálu Cold Blood, vydaného nakladatelstvím Bookouture v roce 2017, přeložila Kateřina Elisová

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Korektura Barbora Srncová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2018 jako svou 7035. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-2323-0 (ePub)

ISBN 978-80-271-2322-3 (pdf)

ISBN 978-80-271-0522-9 (print)

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, podniky, organizace, místa a události jiné než běžně známé jsou buď produktem autorovy fantazie, nebo jsou použity fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, událostmi nebo místy je zcela náhodná.

Se vší svou láskou mámě a tátovi.

Peklo je prázdné, ďáblové jsou mezi námi.

– WILLIAM SHAKESPEARE, *BOUŘE* –

KAPITOLA 1

PONDĚLÍ, 2. ŘÍJNA 2017

Detektiv šéfinspektor Erika Fosterová si zaclonila oči před ná-
porem deště. Společně s detektivem inspektorem Mossovou
běžely po South Bank, vydlážděném nábřeží lemujícím jižní břeh
londýnské Temže. Nízký hnědý příliv se přeléval přes bahno, cihly
a odpadky odhozené podél řečiště. Vysílačka v kapse Eričiny dlouhé
černé kožené bundy vydala plechový praskavý zvuk a Erika slyšela,
jak se důstojník zajišťující místo činu ptá, kde jsou. Vytáhla vysílač-
ku a odpověděla: „Tady detektiv šéfinspektor Fosterová. Jsme dvě
minuty od vás.“

Stále vládla ranní špička, ale den už byl ztemnělý ponurou pada-
jící mlhou. Obě zrychlily. Minuly vysokou budovu ředitelství IBM
a nízkou rozložitou světlou stavbu studií ITV. V tomto místě nábřeží
ostře zatačelo doprava a následně se proměnilo v širokou ulici lemo-
vanou stromy, která vedla k Národnímu divadlu a mostu Hunger-
ford Bridge.

„Šéfe, támhle to je,“ řekla Mossová zadýchaně a zpomalila.

Na obnaženém řečišti, asi tři metry pod nimi, se na uměle vytvo-
řené pláži ze světlého písku v ohybu, kde se South Bank stáčel dopra-
va, shromáždila skupinka lidí. Erika si v místech, kde cítila píchání,

masírovala žebra. Při své výšce přes sto osmdesát centimetrů se tyčila nad Mossovou a krátké blond vlasy se jí v dešti přilepily k hlavě.

„Měla byste ubrat s kouřením,“ poznamenala Mossová, zvedla k Erice pohled a z obličeje si odhrnula mokré pramínky rudých vlasů. Obličej měla posetý pihami a plné tváře jí při běhu zčervenaly.

„A vy byste měla ubrat s čokoládou Mars,“ vrátila jí to Erika.

„To taky dělám. Zredukovala jsem to na jednu tyčinku k snídani, jednu k obědu a jednu místo večere.“

„A já jsem na tom stejně s kouřením,“ usmála se Erika.

Přešly ke kamennému schodišti, vedoucímu k Temži. Na schodech byly v rozestupech znatelné stopy přílivu a poslední dva pokrývaly kluzké řasy. Pláž byla čtyři metry široká a znenadání končila v místech, kde se čeřila hnědá voda. Erika a Mossová vytáhly odznaky a shluk lidí se rozestoupil, aby mohly projít až tam, kde se žena s hodností zvláštního konstábla pokoušela chránit velký otlučený látkový kufr hnědé barvy, napůl zahrabaný v písku.

„Snažila jsem se, aby se všichni přesunuli nahoru, madam, ale nechtěla jsem nechat místo bez dozoru,“ řekla mladá žena a přes dešťové kapky se podívala na Eriku. Byla malá a štíhlá, ale oči se jí leskly rozhodností.

„Jste tady sama?“ zeptala se Erika a zadívala se na kufr. Na jednom konci zela díra, ze které trčely ven dva bledé odulé prsty.

Žena přikývla. „Druhý zvláštní konstábl, se kterým sloužím, musel jít vyřešit spuštěný alarm v jedné z těch kancelářských budov,“ odpověděla.

„To by se nemělo stávat,“ opáčila Mossová. „Zvláštní konstáblové by se vždycky měli držet ve dvojici. Takže vy máte noční službu v centrálním Londýně sama?“

„V pořádku, Mossová...“ začala Erika.

„Ne, šéfe, to není v pořádku. Tihle lidé jsou dobrovolníci! Proč nemůžou zaplatit víc policistů?“

„Stala jsem se zvláštním konstáblem právě proto, abych získala zkušenosti a mohla začít pracovat u policie na plný úvazek...“

„Potřebujeme, aby tohle místo bylo prázdné, než přijdeme o veškeré šance získat forenzní důkazy,“ přerušila je Erika.

Mossová přikývla a společně začaly nahánět dav zírajících lidí směrem ke schodišti. Erika si všimla, že na konci malé pláže vedle vysoké zdi vykopal nějaký starší muž s dlouhými šedými vlasy a v pestrobarevném ponču dvě malé díry. Bez ohledu na lidi a déšť pokračoval v kopání. Erika vytáhla vysílačku a svolala všechny policisty z okolí. Zavládlo zlověstné ticho. Všimla si, že muž v barevném ponču ignoruje Mossovou a dál pokračuje v kopání.

„Potřebuju, abyste šel tam nahoru, nahoru na schodiště,“ řekla Erika a zamířila od kufru směrem k muži. Podíval se na ni a dál uhlašoval hromadu písku nasáklou deštěm. „Promiňte. Vy. Mluvím s vámi.“

„A vy jste kdo?“ zeptal se muž panovačně a pohledem ji sjel odshora dolů.

„Detektiv šéfinspektor Erika Fosterová,“ představila se a blýskla odznakem. „Tohle je místo činu. A vy ho musíte opustit. Hned.“

Muž přestal kopat a zatvářil se téměř komicky uraženě.

„Smíte se chovat tak hrubě?“

„Pokud někdo překáží na místě činu, tak ano.“

„Ale tohle je jediný zdroj mých příjmů. Můžu tady vystavovat svoje sochy z písku. Mám povolení od westminsterské radnice.“

Zalovil v ponču a vytáhl zalaminovanou kartičku s fotografií, kterou ihned pokropily dešťové kapky.

Z Eričiny vysílačky se ozval hlas: „Tady policejní konstábl Warford a policejní konstábl Charles...“ Zaregistrovala dva mladé policisty, jak běží směrem k davu lidí u schodiště.

„Spolupracujte s detektivem inspektorem Mossovou. Chci, abyste uzavřeli South Bank patnáct metrů v obou směrech,“ požádala je a zastrčila vysílačku zpátky do kapsy. Muž stále držel svoje povolení. „Můžete to schovat.“

„Chováte se velmi nešťastným způsobem,“ řekl muž a zamžoural na Eriku.

„Ano, a také by bylo velmi nešťastné, kdybych vás musela nechat zavřít. A teď běžte tam nahoru.“

Pomalů se postavil. „Takhle mluvíte se svědkem?“

„Čeho jste byl svědkem?“

„Když jsem kopal, vyhrabal jsem ten kufr.“

„Byl zahrabaný v písku?“

„Částečně. Včera tam nebyl. Kopu tady každý den, příliv a odliv pískem pohybuje.“

„Proč tady kopete každý den?“

„Tvořím sochy z písku,“ prohlásil důležitě. „Tohle je moje obvyklé místo. Dělávám mořskou pannu, která sedí na skále, a kolem skáče ryby. Moc se líbí...“

„Dotýkal jste se toho kufru nebo jste něčím hýbal?“ zeptala se Erika.

„Samozřejmě že ne. Přestal jsem, když jsem viděl... Když jsem viděl, že je ten kufr roztržený a že... že z něj ven trčí prsty...“

Erice bylo zřejmé, že je vyděšený.

„V pořádku. Běžte nahoru na chodník, budeme od vás potřebovat výpověď.“

Oba policisté a zvláštní konstábl zahradili chodník. Jakmile se starý muž vydal potácivým krokem ke schodišti, Mossová se připojila k Erice. V tu chvíli byly jedinými osobami na pláži.

Natáhly si latexové rukavice a zamířily ke kufru. Prsty, které vyčnívaly z díry v hnědém materiálu, byly odulé a měly zčernalé nehty. Mossová jemně smetla písek ze švů a odhalila zrezivělý zip. Erika musela několikrát zlehka škubnout, než zip povolil. Víko mírně pokleslo, když kufr rozepnula. Mossová se naklonila, aby jí pomohla. Společně kufr pomalu otevřely. Ven se vylila trocha vody. Uvnitř leželo napěchované nahé mužské tělo. Mossová ustoupila, zvedla paži a zabořila do ní nos. Zápach rozkládajícího se masa a tlející vody je udeřil přímo do žaludku. Erika na okamžik zavřela oči, pak je znovu otevřela. Končetiny byly světlé a svalnaté. Maso se podobalo syrovému loji a začínalo se oddělovat od kostí, které byly na několika místech obnažené. Erika opatrně nadzvedla torzo. Pod ním byla zastrčená hlava s černými jemnými vlasy.

„Bože, usekli mu hlavu,“ zděsila se Mossová a ukázala na krk.

„A odřízli mu nohy, aby se tělo vešlo dovnitř,“ dokončila Erika. Odulá a ošklivě zřízená tvář byla k nerozeznání. Mezi velkými rty

purpurové barvy vyčníval napuchlý černý jazyk. Erika jemně vrátila torzo tak, že hlava zůstala pod ním, a zavřela kufr. „Potřebujeme techniky z forenzního. Rychle. Nevím, kolik máme času, než se zvedne příliv.“

KAPITOLA 2

○ hodinu později se na místo činu dostavil forenzní tým. Déšť neustával, mlha zhoustla a zahalila vrcholky okolních budov. Navzdory dešti se u obou konců policejního kordonu shromáždily davy lidí a zíraly na velký bílý stan vztyčený nad tělem v kufru. Zlověstně zářil proti kalné vodě, která se hnala kolem něj.

Ve stanu bylo teplo, i když venku vládl chlad. Jasná světla v malém prostoru způsobila, že teplota uvnitř výrazně stoupla. Erika s Mossovou si oblékly modré kombinézy, které se používají na místě činu. Společně s nimi byl ve stanu forenzní patolog Isaac Strong, jenž se skláněl se svými dvěma asistenty nad kufrem, a fotograf. Isaac byl vysoký štíhlý muž. Laskavé hnědé oči a tence vytvarované obočí byly jediné znaky, jejichž pomocí ho bylo možné poznat, protože měl kapuci a přes obličej roušku.

„Co nám můžeš říct?“ zeptala se Erika.

„Tělo bylo nějakou dobu ve vodě, na kůži můžeš vidět tyto žluté a zelené změny barvy,“ řekl a ukázal na hrudník a břicho. „Nízká teplota vody zpomalí rozklad...“

„Zpomalí rozklad?“ zopakovala Mossová a zvedla ruku před roušku. Zápach byl nesnesitelný. Zmlkli a pozorně se dívali na nahé zdevastované tělo a také na to, jak úhledně byly kusy naskládány uvnitř –

jedna noha z každé strany torza, kolena napasovaná do horního pravého a spodního levého rohu, paže překřížené přes hrudník a dekapi-
tovaná hlava úpravně zastrčená pod trupem. Isaakova asistentka ro-
zepla zip kapsičky uvnitř víka kufru a vytáhla uzavíratelný průhledný
plastový sáček, který obsahoval zlatý snubní prsten, hodinky a zlatý
pánský řetízek. Zvedla sáček tak, aby na něj dopadalo světlo. Oči nad
ochrannou rouškou měla doširoka otevřené.

„Mohly by to být jeho cennosti, ale kde je jeho oblečení?“ ptala
se Erika. „Vypadá to, jako by byl do toho kufru spíš zabalený než
odklizený. Není tam nějaký průkaz totožnosti?“ dodala s nadějí
v hlase.

Fotograf se nad ně naklonil a dvakrát zmáčkl spoušť. Všichni se-
bou v záři blesku cukli. Isaakova asistentka prohledala kapsu rukou
v rukavici. Zakroutila hlavou.

„Způsob, jakým se zbavili těla, preciznost, zabalené cennosti – to
všechno ukazuje, že se jedná o předem naplánovaný čin,“ řekl Isaac.

„Proč přibalili cennosti k tělu? Proč si je nevzali? Skoro jako by si
ten, kdo to provedl, dělal blázný,“ komentovala to Mossová.

„Napadá mě, že by se mohlo jednat o vraždu spojenou s gangy
nebo s drogami, ale je na vás, abyste to zjistili,“ poznamenal Isaac.
Erika přikývla a jeden z Isaakových asistentů nadzvedl torzo, aby
mohl fotograf pořídit snímek oddělené hlavy oběti.

„Fajn, já mám hotovo,“ konstatoval fotograf.

„Odneseme tělo,“ rozhodl Isaac. „Přílív nám to neulehčuje.“

Erika se podívala dolů a všimla si, že se jedna stopa v písku začíná
plnit rozvířenou vodou. U vchodu do stanu se objevil mladík v ove-
ralu s nosítky, na kterých ležel nový černý pytel na těla.

Erika s Mossovou ustoupily a sledovaly, jak Isaakovi asistenti rozepínají zip pytle, otevírají ho a opatrně přemísťují kufr směrem k nosítkům. Asi metr nad pískem se zasekl, takže téměř ztratili rovnáhu.

„Počkejte, zastavte, zastavte!“ nařídila Erika a vrátila se do stanu. Světlo baterky ozářilo dno kufru, z něž odkapávala voda. Vybledlý provaz se zapletl do textilního materiálu kufru, který se začal pod váhou těla ležícího uvnitř boulet a třepit.

„Nůžky, rychle,“ požádal Isaac. Asistent promptně rozbalil sterilní nůžky a podal mu je. Isaac se sklonil a jemně odstříhl provaz, takže jim umožnil kufr zvednout. Jakmile ho položili na nosítka, rozpadl se. Isaac předal nůžky a provaz, aby je uložili do sáčků a označili. Poté zapnuli zip pytle, který přijal tělo i s kufrem.

„Ozvu se, až dokončím pitvu,“ rozloučil se Isaac. Ze stanu vyšel společně se svými dvěma asistenty, tlačíci nosítka. Kolečka podivně poskakovala v písku a zanechávala za sebou hluboké stopy.

Když Erika s Mossovou odevzdaly kombinézy, vrátily se nahoru na vydlážděný chodník jižního nábreží. Právě přijížděl Nils Åkerman, vedoucí týmu zajišťující místo činu, s pěti kolegy. Pokusí se získat forenzní důkazy. Erika se ohlédla na vodu, která dosahovala až na pláž, a pochybovala, že budou mít štěstí.

Nils byl vysoký štíhlý muž s pichlavýma očima, které měl dnes mírně zarudlé. Vypadal otráveně a vyčerpaně.

„Příjemné počasí pro kachny.“ Nils kývl hlavou, když kolem nich procházel. Mluvil skvěle anglicky s nepatrným švédským akcentem. Erika s Mossovou dostaly deštníky a sledovaly, jak Nils a jeho tým

přecházejí přes zmenšující se pláž. Voda teď sahala asi třicet centimetrů od stanu a přiřivená deštěm nabývala na rychlosti.

„Nikdy nepochopím jeho smysl pro humor,“ poznamenala Mossová. „Vidíte snad nějaké kachny?“

„Myslím, že tím měl na mysli, že kachny si tohle počasí užívají. A kdo říkal, že to mínil jako vtip?“

„Ale řekl to, jako by to vtip měl být. Tohle je ten švédský smysl pro humor, o kterém jsem slyšela, že je dost zvláštní.“

„Fajn, pojďme se soustředit,“ opáčila Erika. „Kufr mohl být hozený do řeky daleko proti proudu a zachytil se o ten provaz, jak ho odnášel příliv.“

„Jsou celé kilometry břehu, kde ho mohli do vody hodit.“

Erika zvedla oči k budovám a zpěněné vodě. Kolem nich supěl člun vypouštějící černý kouř. V opačném směru si cestu proti přílivu razily dva nízké vodní taxíky společnosti Thames Clippers.

„Tohle není příhodné místo, kde se zbavit těla,“ konstatovala Erika. „Je na něj vidět z kanceláří, v nichž se pracuje čtyřicet hodin denně. A člověk by musel tělo nést přes celý South Bank, kolem barů a kanceláří, průmyslových kamer a svědků.“

„Hlupák ten, kdo dělá hlouposti. Ale pro někoho, kdo se nebojí a chce se zbavit těla, by to mohlo být příhodné místo. Je tady spousta postranních uliček, kde by mohl zmizet,“ oponovala jí Mossová.

„To nám nijak nepomůže.“

„No, šéfe, toho, kdo to udělal, bychom neměli podceňovat. Nebo bych spíš měla říct, že bychom ho neměli *špatně odhadovat*?“

Erika obrátila oči v sloup. „Pojďte, někde si koupíme sendvič a vrátíme se na stanici.“

KAPITOLA 3

Erika s Mossovou se na policejní stanici v Lewisham Row vrátily pozdě odpoledne a obě byly promočené neustávajícím deštěm. Stavební práce v okolí stanice, které začaly právě tehdy, když Eriku poprvé přidělili do jižního Londýna, byly téměř dokončené. A osmi-patrová budova stanice se teď krčila mezi několika výškovými domy s luxusními byty.

Seržant Woolf seděl za recepčním pultem v omšelé recepci. Byl to mohutný muž se světle modrýma očima, bledou tváří s výraznými čelistmi a několika bradami, které přetékały až na předek úhledně vyžehlené košile. Před pultem stála hubená dívka s koňským obličejem a na kostnatém boku pohupovala obtloustlého chlapečka. Dítě v ruce svíralo ohromný pytlík s bonbony, bez zájmu přežvykovalo a sledovalo slovní přestřelku mezi matkou a Woolfem.

„Jak dlouho nás tady hodláte nechat čekat?“ dorážela žena. „Mám práci.“

„To záleží na vašem příteli a těch 300 gramech kokainu, co měl napaný v zadku,“ odpověděl Woolf vesele.

„To jste celí vy! Vsadila bych se, že jste mu ho podstrčili,“ řekla a ukázala na něj dlouhým pěstěným nehtem růžové barvy.

„Chcete tím říct, že jsme to na něj ušili?“

„Jděte do prdele.“

„Když vás matka posílala do školy, byly to jen vyhozené peníze.“

Dívka vypadala zmateně. „O čem to mluvíte? Školu jsem skončila... no... už dávno.“

Woolf se přátelsky usmál a ukázal na dlouhou řadu vybledlých plastových židlí zelené barvy pod nástěnkou plnou letáků. „Prosím, madam, posadte se. Až budu mít víc informací, dám vám vědět.“ Dívka sjela pohledem Eriku a Mossovou odshora dolů, loudavě přešla přes recepci a posadila se pod nástěnku přeplněnou místními informačními letáky. Erika si vybavila svůj první den v Londýně poté, kdy byla převelena od manchesterské policie. Seděla na stejném místě a neodbytně od Woolfa vyžadovala odpověď, jak dlouho bude muset čekat. I když okolnosti byly rozdílné.

„Dobré odpoledne, dámy. Venku leje, co?“ pronesl Woolf při pohledu na Eriku a Mossovou, které měly obě vlasy přilepené k hlavě.

„Ne, jen mrholí,“ zasmála se Mossová.

„Je tady?“ zeptala se Erika.

„Ano. Superintendant sedí v teple a suchu ve své kanceláři,“ přitakal Woolf.

Dívka s dítětem si vložila hrst bonbonů do pusy, hlasitě je cucala a mračila se na ně.

„Opatrně, ať vám nezaskočí, madam. Vybavuju si jen mlhavě, jak se provádí Heimlichův chvat na uvolnění dýchacích cest,“ poznamenal Woolf a bzučákem otevřel Erice a Mossové dveře. Ztišil hlas a předklonil se. „Penze je tak blízko, že si na ni skoro můžu sáhnout.“

„Za jak dlouho?“

„Půl roku.“

Usmála se na něj a pak se za nimi dveře s cvaknutím zavřely. Prošly dlouhou chodbou s nízkým stropem a minuly kanceláře administrativních pracovníků, v nichž vyzváněly telefony. Jednalo se o rušnou policejní stanici, největší jižně od řeky, která spravovala velkou část Londýna a hranic hrabství Kent. Spěchaly do šatny v přízemí, kde se pozdravily s několika uniformovanými policistkami, jimž začínala směna. Zamířily ke svým skříňkám a vytáhly ručníky, aby se osušily.

„Prověřím pohřešované osoby,“ řekla Mossová. Prosušila si vlasy, utřela si obličej, sundala si svetr a rozepla košili.

„A já půjdu poprosit o víc lidí,“ opáčila Erika, která se utírala ručníkem a přitom si přičichla k halence, kterou našla vzadu ve své skříňce.

Když se Erika převlékla do suchého, zamířila po schodech nahoru do kanceláře superintendanta. Lewisham Row byla stará zchátralá budova ze sedmdesátých let a se škrty v policejním rozpočtu se výtahy staly něčím, čemu se člověk vyhýbal. Pokud tedy neměl chuť uvíznout v něm na půl dne. Brala schody po dvou, až se konečně dostala do chodby v osmém patře. Velké okno poskytovalo výhled na jižní Londýn rozpínající se od zacpaného okruhu protínajícího srdce Lewishamu přes ulice plné řadových domů až po zelené hranice hrabství Kent.

Zaklepala na dveře a vstoupila. Superintendant Melanie Hudsonová seděla za stolem, částečně zakrytá hromadou papírů. Byla to malá štíhlá žena s mikádem jemných blond vlasů, ale vzhled může

klamat a Melanie dokázala hrát pěkně tvrdě, když si to situace žádala. Erika se rozhlédla po kanceláři. Byla stejně ošuntělá jako zbytek budovy. I když Melanie zastávala svou pozici už několik měsíců, police stále zely prázdnotou a ještě ani nevybalila řadu krabic, které stály u zadní stěny. Kabát si úhledně pověsila na jeden ze tří háčků u dveří.

„Právě jsem přišla z místa činu na South Bank. Muž, stopy značného násilí, oddělená hlava, oddělené končetiny a následně úhledně složený do kufru.“

Melanie přestala psát a zvedla pohled. „Běloch?“

„Ano.“

„Takže byste řekla, že se nejedná o rasově motivovaný čin?“

„Můžete být běloch, a přesto vás můžou zabít při rasově motivovaném útoku.“

Melanie se na ni podívala. „To vím, Eriko. Jen potřebuju být v obraze. Ti nahoře sledují od Brexitu rasově motivované zločiny velmi pozorně.“

„Je moc brzy. Může se jednat o vyřizování účtů v podsvětí, o rasově motivovaný čin, o homofobní útok. Byl brutální. Muž byl do kufru nacpaný nahý, s hodinkami, prstenem a řetízkem. Nevíme, jestli mu ty věci patřily. Čekám na pitvu a zprávu z forenzního oddělení. Až budu mít víc informací, dám vám vědět, jakou kolonku můžete zaškrtnout.“

„Na kolika případech teď pracujete, Eriko?“

„Právě končím s případem vraždy během ozbrojené loupeže. A někde v pozadí ještě bublá pár dalších případů. Potřebuju identifikovat to tělo, ale nebude to snadné. Ten muž má ošklivě rozbitý obličej a ve vodě byl dlouhou dobu.“

Melanie přikývla. „Byl to velký kufr?“

„Ano.“

„Velká zavazadla už nekoupíte. Snažila jsem se jeden takový ro-
dinný kufr koupit, než poletíme na dovolenou, ale kvůli váhovému
limitu je už nevyrábějí. Za všechno nad pětadvacet kilo vám naučtu-
jí pořádný příplatek.“

„Chcete, abych zjistila, jestli vám ten kufr dají, až s ním na fo-
renzním skončí?“

„Moc vtipné. Ale je to důležitý bod. Neexistuje mnoho firem, kte-
ré by vyráběly tak velké kufry, aby se do nich vešlo vybavení na pláž,
natož dospělý muž.“

„A co lidi? Kolik důstojníků mi můžete dát? Chtěla bych Mos-
sovou a detektiva konstábla Johna McGorryho. A seržant Crane je
dobrý týmový hráč.“

Melanie nabrala vzduch do tváří a prohledala papíry na svém stole.

„Fajn, můžu vám dát Mossovou a McGorryho... a civilního pra-
covníka. Uvidíme, jak to půjde.“

„Dobře,“ souhlasila Erika. „Ale na tom případu je něco zvláštní-
ho. Mám pocit, že budu potřebovat větší tým.“

„To je všechno, co v tuhle chvíli dostanete. Průběžně mě infor-
mujte,“ řekla Melanie a vrátila se k papírování.

Erika se postavila, aby opustila kancelář, ale u dveří se zastavila.
„Kam jedete na dovolenou?“

„Do Jekatěrinburgu.“

Erika zvedla obočí. „Do Jekatěrinburgu v Rusku?“

Melanie zvedla oči v sloup. „Neptejte se. Můj manžel je při výbě-
ru dovolených posedlý neobvyklými a odlehlými destinacemi.“

„No, krém na opalování v říjnu v Jekatěrinburgu potřebovat nebudete.“

„Až budete odcházet, zavřete dveře,“ odsekla Melanie.

Erika potlačila úsměv a vyšla z kanceláře.

KAPITOLA 4

Erika si v automatu koupila kávu a čokoládu a pak po schodišti sešla do čtvrtého patra, kde měla malou kancelář. Nebylo to nic jiného než krabice se stolem zavaleným papíry, s počítačem a sadou polic. Déšť bubnoval na malé okno s výhledem na parkoviště. Zavřela dveře a s čokoládou a kelímkem kávy, ze které se kouřilo, se posadila za stůl. V dálce slyšela vyzvánění telefonů a také vrzání, jak někdo procházel chodbou. Chyběly jí velké společné kanceláře, v nichž v posledních několika letech pracovala na stanici v Bromley a ve West End Central. Čtyři stěny, mezi kterými byla zavřená, jí připomínaly, že uběhlo dlouhých šest měsíců od chvíle, kdy naposledy viděla vyšetřovací kancelář zevnitř a měla velký případ, do kterého by se mohla zakousnout.

Na stěně před stolem visela stará mapa Temže, jíž až dosud nevěnovala velkou pozornost. Roztrhla obal čokoládové tyčinky, pořádně si kousla a prošla kolem stolu k mapě. Nejednalo se o operační mapu, ale o jednu z těch uměleckých černobílých perokreseb, která zobrazovala celou délku řeky. Temže pramení blízko Oxfordu, délka toku je asi tři sta padesát kilometrů a protéká Londýnem, než v Thames Estuary vyústí do moře. Erika prstem sledovala její cestu k místu, kde se z ní v Teddington Lock stává přílivová řeka, a dál,

když se proplétá Twickenhamem, Chiswickem a Hammersmithem přes čtvrt Battersea a pak přes centrální Londýn, kde tělo v kufru objevili.

„Kde hodili do řeky ten kufr?“ zeptala se s pusou plnou čokolády. Přemýšlela o místech kolem řeky, kde by člověk mohl odhodit kufr, aniž by si ho přitom někdo všiml. Richmond? Chiswick? Chelsea Bridge? Park Battersea? Pak přemýšlela o South Bank, které je notně sledované a kde jsou kamery všude. Do pusy si strčila poslední kousek čokolády, otočila se a rozhlédla se po malinké kanceláři. Na polystyrenových kazetách na stropě byly patrné hnědé skvrny od vody, poličky se prohýbaly pod nákladem zbytečností, které tady zanechali předchozí obyvatelé – malý chlupatý kaktus, zelený plastový ježek s tužkami zaraženými mezi plastovými bodlinami na zádech, řada zaprášených uživatelských manuálů k již dávno zastaralému softwaru.

V hlavě se jí rozezněl dotěrný hlásek: *Udělal jsem chybu, když jsem nepřijala povýšení?* Všichni očekávali, že povýšení na superintendanta přijme, ale jí bylo jasné, že by uvízla za pracovním stolem, aby odškrtovala kolonky, určovala priority, dodržovala pravidla a – co bylo horší – chtěla po ostatních, aby jednali podle pravidel. Erika si uvědomovala, že má zdravé ego, ale nikdy si ho nepotřebovala masírovat vzrůstající mocí, líbivou hodností nebo větším množstvím peněz. Pracovat na ulici, ušpinit si ruce, řešit složité případy a zavírat špatné lidi – to byly důvody, které ji každé ráno zvedly z postele.

A povýšení nepřijala také z pocitu viny. Myslela na svého kolegu detektiva inspektora Jamese Petersona. Nebyl to jen kolega, byl i její... *přítel*? Ne. V pětáctýřiceti si na přítele připadala příliš

stará. *Partner?* Partneři pracují v právnických firmách. Vytlačila tu myšlenku z hlavy, vlastně na tom nezáleží. Petersona střelili do žaludku během jejich posledního velkého případu, což byla záchrana oběti únosu. Jako jeho nadřízená nesla zodpovědnost za rozhodnutí nečekat na posily. Peterson střelné zranění přežil, zachránili život mladé ženy a zatkli šíleného sériového vraha, ale jejich vztah to pochopitelně ovlivnilo. Peterson ztratil sedm měsíců svého života při bolestivé rekonvalescenci, a stále nebylo jasné, kdy se vrátí do práce.

Erika zmuchlala obal od čokolády a namířila na odpadkový koš, ale minula, takže obal skončil na koberci. Přešla ke koši, aby ho zvedla, a když se sklonila, ozvalo se zaklepaní a dveře se otevřely, přičemž ji ze strany praštily do hlavy.

„Bože!“ vykřikla a přitiskla si ruku na čelo.

Zpoza dveří vykoukl detektiv seržant John McGorry. Držel složku.

„Omlouvám se, šéfe. Je to tady trochu těsný, co?“ Bylo mu něco málo přes dvacet, měl hezký obličej s jemnou čistou pletí a tmavé, krátce zastřižené vlasy.

„To mi povídejte,“ souhlasila, hodila obal do koše a narovнала se. Rukou si nepřestávala třít čelo.

„Mossová mi právě řekla o tom tělu v kufru a taky mi řekla, že jsem k vám na ten případ přidělený.“

Erika obešla stůl a posadila se.

„Ano. Promluvte si s Mossovou, začala s identifikací oběti. Kde jste pracoval posledních pár měsíců?“

„V druhém patře s detektivem seržantem Lornou Millsovou a detektivem seržantem Davem Boonem.“

„Millsovou a Boonem?“¹ zopakovala a zvedla obočí.

McGorry se zasmál. „Jo, ale můj milostný život to nijak neovlivnilo. Dělal jsem na katalogizaci rasově motivovaných činů, které se vztahují k Brexitu.“

„To nezní příliš sexy.“

„Za to přeložení jsem rád. Díky, šéfe.“

„Později vám pošlu mail, jestli s tou identifikací můžete Mossové nějak pomoci.“

„To je jeden z důvodů, proč jsem přišel. Za posledních pár týdnů jsem prolistoval stohy složek k případům a jeden si moc dobře vybavuji. Jednalo se o nějakého pejskaře, který našel kufr na nábreží v Chelsea, když byl na Temži odliv. Uvnitř kufru bylo tělo bílé ženy, asi pětadvacetileté. Oddělená hlava, oddělené končetiny.“

Erika se opřela a zírala na McGorryho. „Kdy k tomu došlo?“

„Před dvěma týdny, dvaadvacátého září. Tu složku jsem vytáhl,“ odpověděl a podal desky Erice.

„Díky, ještě dneska se ozvu,“ řekla.

Počkala, až McGorry zavře dveře, a poté složku otevřela. Fotografie z místa činu působily stejně hroživě jako to, co viděla dnes ráno, ale tělo bylo v mnohem lepším stavu s nepřilíší výraznými stopami rozkladu. Obětí byla žena s dlouhými popelavě blond vlasy. Nohy měla odděleny těsně pod pánví, každá noha zastrčená na opačných stranách kufru. Paže měla překřížené přes hrudník. Protože obětí byla žena, zdálo se, jako by vyjadřovala určitou skromnost tím, že

¹ Britské nakladatelství Mills & Boon, které vydává romantickou literaturu.

překřížila ruce přes obnažená prsa. Odříznutá hlava byla zastrčená pod torzo a stejně jako u mužské oběti z kufru na South Bank byla i její tvář zřízená k nepoznání.

Erika zvedla pohled k mapě Temže visící na stěně. Tolik míst, kde je možné zbavit se těla.

Nebo dvou.

KAPITOLA 5

SRPEN 2016

Osmnáctiletá Nina Hargreavesová se doslechla o letní brigádě v občerstvení se smaženými rybami a hranolky U Santina od své nejlepší kamarádky Kath. Právě dokončily střední školu, a zatímco se Kath chystala na podzim na univerzitu, Nina neměla nejmenší ponětí, co si se svým životem počne. Byla to příjemná pohledná dívka s výrazným nosem, bledou pihovatou pletí, dlouhými hnědými vlasy a mírným předkusem. Nebyla studijní typ a kariérní poradce jí navrhl, aby zkusila práci někde v kanceláři nebo aby absolvovala kurz na kadeřnici, ale Nině se takové představy přičily. Nenáviděla myšlenku, že bude zavřená v kanceláři – její matka Mandy pracovala v administrativě u místního advokáta a neustále si stěžovala. A z představy, že by trčela v kadeřnictví s hordou protivných ženských, se jí zvedal žaludek. Neustálého dobírání a kritizování si užila ve škole dost.

Nina byla frustrovaná světem i svým místem v něm. Milovaný otec zemřel před deseti lety na infarkt, a i když si s matkou nebyly nejbližší, uvízly ve společném prostoru. Ninu šokovalo, když jednou matka zaklepala na dveře jejího pokoje a řekla, že by mohly zajít příští neděli na oběd.

„Chtěla bych, aby ses seznámila s mým novým přítelem. Paulem,“ dodala.

„S nějakým chlapem?“ opáčila Nina zmateně.

Mandy se ošila a posadila se na postel. Byly si podobné, ale Nina si přála, aby po matce zdělila její malý nos a dokonalé zuby.

„Ano, Paul je *speciální* přítel. No, vlastně je víc než přítel. Je práv-níkem v naší firmě,“ vysvětlila Mandy a vzala Ninu za ruku.

„Chceš tím říct, že s ním chodíš?“ ujistila se Nina a ruku stáhla.

„Ano.“

„Se svým šéfem?“

„Není to můj šéf. Pracuju pro něj.“

„Cože? Takže tě honil kolem stolu a teď je z vás pár?“

„Nino, nebuď taková. S Paulem se scházím několik měsíců, ale nechtěla jsem ti ho představit, dokud jsem si nebyla jistá, že to někam směřuje.“

Nina se vzrůstajícím zděšením zírala na matku. Už dlouho si ji dobírala, že by si měla někoho najít. Dokonce jí řekla, že by si mohla začít s tím hezkým pošťákem, co pořád flirtuje, ale Mandy z podobných hovorů pokaždé vyklouzla se slovy, že je ještě brzy.

„Kam to směřuje?“

„No, doufám, že někam ano. Nastěhuje se sem.“

„Cože?“

„Nino, je ti osmnáct, doma nezůstaneš navěky.“

„Ne?“

„To bys chtěla? Bydlet v tomhle pokoji s plakátem Hannah Mon-tany zbytek svého života?“

„Samozřejmě že ne.“

„A právě k tomu směřujeme. Nechci tě odsud vyhánět, to bych nikdy neudělala, ale musíš si začít budovat vlastní život.“

Ta slova visela ve vzduchu ještě dlouho poté, co Mandy odešla z pokoje. A protože se na obzoru nic jiného nerýsovalo, Nina šla na pracovní pohovor do obchodu s hranolký U Santina.

Jednalo se o typický britský podnik staré školy zastrčený na konci rušné hlavní třídy v Crouch End. Měl zelený popraskaný pult z umakartu, po jehož celé délce stály sklenice s nakládanými vajíčky a také dlouhá řada fritéz, ve kterých se připravovaly rybí filety, klobásy a hranolky. Nad nimi pak stály ohřívače se skleněnou přední stěnou, v nichž se jídlo uchovávalo. Uvnitř bylo pár stolů, ale podnik se zaměřoval především na prodej s sebou a vždy měl plno. Směny trvaly osm hodin a čtyři dívky se bez oddechu otáčely – přijímaly objednávky a balily ryby – pod bedlivým dohledem postarší paní Santinové, což byla hrůzu nahánějící žena s drsným hlasem kuřácky. Naopak pan Santino byl tichý a s pomocí několika chlapíků smažil ryby.

Nina se s Maxem setkala během své třetí směny. Stála za pultem a přijímala objednávky a Max se vrávoravě nakláněl s ohromnou mísou plnou nakrájených brambor nad jednou z fritéz.

„Uhni,“ zavrčel. Jak sypal syrové hranolky do fritézy, vroucí olej Nině vystříkl na paži, až bolestí vykřikla. „Říkal jsem ti, ať uhneš!“ poznamenal a s prázdnou mísou oddusál zpátky do kuchyně.

Paní Santinová viděla, jak Nině na paži bleskově roste velký puchýř, takže ji dotáhla do kuchyně a ruku jí strčila pod kohoutek se studenou vodou.

„Říkala jsem ti, abys na ty horké fritézy dávala pozor!“ křičela paní Santinová. „Nemám čas na to, abych vyplňovala knihu úrazů

kvůli pitomým holkám, jako jsi ty! Drž si tu ruku pod studenou vodou čtvrt hodiny a máš to místo přestávky!“

Paní Santinová vyšla z kuchyně a Nina cítila, jak ji pálí v očích slzy. V rohu místnosti začal rachotit velký kráječ, do kterého svrchu Max a ještě jeden kluk nasypali ohromný pytel brambor. Pozorovala Maxe, jak zvedá dvacetikilové pytle brambor z nakládací rampy a skládá je vedle kráječe. Nebyl hubený a neměl pupínky jako ostatní kluci. Měl svalnaté a pěkně rostlé tělo. Oplýval neotesanou krásou zdůrazněnou tenkou světlou jizvou, která se mu táhla podél levé čelisti od ušního lalůčku až k důlku brady. Měl krásné oči, ve kterých se zvláštním způsobem mísila oranžová a hnědá barva. Rukávy trička si vyhrnul až k ramenům a opálená kůže se mu leskla potem. Zachytil její pohled a neuhnul.

„Nejsem pitomá! Nedal jsi mi šanci, abych uskočila,“ křičela Nina přes rachotící kráječ, ale Max ji ignoroval a vyšel ven k rampě, aby si udělal přestávku.

Nina U Santina pracovala dál i v červenci. Práci nesnášela, ale zbláznila se do Maxe. Zjistila, že je mu přes třicet a má pověst tak trochu špatného kluka. Jednou přišel do práce s ohromným monoklem a rozbitým rtem. Čím víc ji ignoroval, tím rostla Ninina snaha začít se s ním bavit. Vyměnila si tričko s logem podniku za menší velikost, přestala nosit podprsenku a přestávky si plánovala tak, aby jí vycházely na stejnou dobu jako jeho. Ale Max si jí i nadále nevšímal a na její otázky zabručel jen minimální možnou odpověď, přičemž nezvedl pohled od novin nebo telefonu.

Jak se blížil srpen, Nina se začala utápět v melancholii. Matka jí u večere v místní italské restauraci představila svého přítele Paula.

Vypadal docela dobře. Byl trochu obtloustlý, plešatěl a neměl smysl pro humor, ale viděla, že matka je do něj opravdu zamilovaná a že se k nim Paul brzy nastěhuje.

Ve středu večer na začátku srpna nastoupila Nina po dlouhé směně v podniku do auta, aby se vydala domů. Cesta z Crouch End do Muswell Hill netrvala dlouho a silnice zela prázdnotou. Na semaforech na křižovatce kousek od konce hlavní třídy Nina zastavila. Čekala, než nějaká stará žena s nákupní taškou na kolečkách pomalu přejde přes cestu. Najednou z chodníku sestoupila známá postava a čelním sklem zírala do auta. Byl to Max. Rozhlédl se kolem, přešel ke dveřím spolujezdce a naznačil, aby je odemkla. Bezděčně stiskla tlačítko centrálního zámku.

Max se usadil na sedadlo vedle ní. Na sobě měl modré džíny, bílé tričko a hnědou koženou bundu. Špinavě blondaté vlasy mu sahaly až po ramena a nad levým okem měl malou řeznou ránu. Byl cítit pivem a potem.

Na semaforu naskočila oranžová, pak zelená.

„Máš zelenou. Jeď,“ řekl.

Rozjela se a v zadním okně viděla, jak z postranní uličky vyběhla dvojice policistů a rozhlíží se na všechny strany. Max se zabořil do sedadla, z kapsy vylovil krabičku cigaret a zapálil si. Nina se na něj podívala, aby mu řekla, ať nekouří, protože je to mámino auto, ale nebyla schopná promluvit. Neuvěřitelně ji vzrušovalo, že s ní Max sedí v autě. Podíval se na ni a pak stáhl okénko, přičemž si o jeho okraj opřel ruku. Nina si uvědomila, že minula odbočku domů a jen jede. Střelila po něm pohledem a snažila se vymyslet, co by mu moh-

la říct. Jeho oči skenovaly ulici. Nikdy neviděla *takové* oči. Hluboké, zářivé, skoro jako by v nich žhnuly uhlíky.

„Kam jedeme?“ zeptala se a konečně tak prolomila ticho.

„Je to tvoje auto. Ty řídíš. Tak proč se mě sakra ptáš, kam jedeme?“ opáčil a cvrnkl nedopalek ven. Zaznamenala, jak se rozhlíží po autě – po hromadě starých cédéček skupiny Westlife, nálepce TO CHCE KLID A HAKUNA MATATA na přístrojové desce –, a najednou ji přepadl pocit, že je trapná a nudná. Max otevřel přihrádku na rukavice pod přístrojovou deskou a začal se v ní přehrabovat.

„Co děláš?“ zeptala se.

Vytáhl růžový obdélník látky s modrými puntíky a zvedl obočí.

„To je tvoje?“

„Ne, tohle je mámino auto. Je to její,“ odpověděla a natáhla se, aby mu látku sebrala, ale držel ji tak, že na ni nedosáhla.

„Vozí si kalhotky v přihrádce na rukavice?“

„To je na utírání oken!“

Zasmál se. „Mně to ale připadá jako kalhotky. Zapomněla si je tady, když si večer vyrazila ven s tvým tátou?“

„Můj táta umřel,“ řekla.

„Do prdele. Promiň.“ Max nacpal hadr zpátky do přihrádky.

„To je dobrý. Ale má přítele. Je to příšernej kretén.“

Max se usmál a pokýval hlavou. „Těch po světě chodí! Asi nemáš nějakou žvejku?“

„Ne.“

Zavřel přihrádku a okénkem se díval na ubíhající ulici kolem nich.

„Stalo se to už dávno,“ začala Nina.

„Co se stalo dávno?“

„Že táta umřel. Na infarkt.“

Zvedl pohled k cedulím na ulici. Nina viděla, že ztrácí zájem, a sama na sebe se zlobila, že to zmínila.

„Tady mě vyhod,“ požádal a ukázal na hospodu na rohu. Nina zastavila u obrubníku a sledovala, jak Max položil ruku na dveře.

„Kam jdeš?“ vyhrkla.

„Do hospody.“

„Nikdy jsem U Mořské panny nebyla,“ nadhodila. Se zatlučeným oknem působila hospoda drsným dojmem.

„Nečekal bych, že by tam šel typ holky, jako jsi ty,“ řekl a otevřel dveře.

„Jak víš, jaký typ holky jsem? Vypadá to, že mě v práci celou dobu buď pomlouváš, nebo na mě zle zahlížíš. A pak mi skočíš do auta a čekáš, že tě prostě jen někam svezu?“

„Myslel jsem, že je to mámino auto.“

„To je. Jen jsem chtěla říct, že bys o lidech neměl dělat předčasné závěry, protože většinou nejsou správné.“ Zmlkla a cítila, jak v obličeji rudne.

Podíval se na ni a ironicky se ušklíbl.

„Budu tam jen pár minut. Musím vyřídit nějaký obchod. Nechceš na mě počkat?“

„Tady?“

„Jo. Kde jinde bys myslela?“

Nina otevřela pusu a zase ji zavřela.

„Musíš někde být?“ zeptal se.

„Ne.“

„Tak fajn. Vydrž chvíli. Za vteřinu se vrátím a pak ti můžu říct, jaký typ holky opravdu jsi.“ Věnoval jí sexy úsměv a Nina cítila, jak se jí podlamují nohy.

Dívala se, jak mizí v hospodě, pak vytáhla telefon a navolila Kathino číslo, aby jí řekla, co se stalo.

„Myslíš, že utíkal před policií?“ zeptala se Kath s obavami v hlase.

„Nevím.“

„A jaký druh obchodu přesně U Mořské panny dělá? Je to dost děsný místo a věčně tam jsou policajti kvůli drogám.“

„Snažíš se mi to zkazit?“

„Ne, jsem jen starostlivá kamarádka. Zavoláš mi, až dorazíš domů?“

Nina zaregistrovala, že Max vychází z hospody.

„Jo, slibuju,“ zavěsila.

Max nasedl do auta a do kapsy si strkal tlustý svazek padesátilibrových bankovek.

„Vím, že jsem ti něco slíbil, ale potřebuju se ještě stavit U Jehněte a vlajky na Constitution Hill. Nevadí?“ Ruku jí položil na koleno a usmál se. Nina se cítila jako po zásahu elektrickým proudem.

„Jasně, to je v pohodě,“ oplatila mu úsměv.

Odvezla ho k Jehněti a vlajce a třicet minut čekala venku. Když se vrátil do auta, držel dvě lahve s pivem Heineken. Nastartovala.

„Jeď rovně,“ řekl.

Nina se rozjela. Byla tma a pouliční osvětlení mizelo.

„To je pro tebe,“ poznamenal, nabídl jí jedno pivo a z druhé lahve si notně přihnul.

„Když řídím, tak nepiju,“ opáčila upjatě a oběma rukama svírala volant.

„Tak přestaň řídit,“ navrhl Max a zvedl obočí. Nina si uvědomila, že silnice je slepá, lampy nesvítí a domy po obou stranách ulice jsou ztemnělé. Max se k ní naklonil a pohladil ji po vlasech. „Sjeď ke kraji a zastav. Napijeme se,“ řekl s úsměvem.

„Dobře,“ souhlasila a také se usmála. Nádherně voněl – směsicí vody po holení a vlhkého potu. Tričko s výstřihem do V jí poskytlo pohled na jeho napjatou opálenou kůži a svalnatý hrudník. Nasměrovala auto k obrubníku, vypnula motor a přitom cítila, že téměř exploduje vzrušením. Max jí podal lahev. Jakmile si lokla, pivo vypěnilo. Držela lahev nad prostorem na nohy a hřbetem ruky si otírala pusou.

„Sakra, co je to za břechku?“

„Nemám zdání. Líbí se mi holky, kterým chutná pivo.“

Max se k Nině naklonil, přitáhl si její obličej k sobě a jejich rty se dotkly. Políbil ji něžně, pak důrazněji. Jazykem jí rozevřel rty. Lahev jí vypadla z ruky, ale nevšímalá si toho. Byla ztracená. Intoxikovaná chťicem a touhou. Uběhla dlouhá doba, než se zase vzpamatovala. A to už bylo příliš pozdě.

KAPITOLA 6

ÚTERÝ, 3. ŘÍJNA 2017

Eriku brzy ráno vzbudila zpráva od Isaaka Stronga. Pitva mužského těla byla dokončena a tělo ženy, které se také našlo v kufru, bylo mezitím převezeno do márnice v Penge.

Mossová šla k soudu, kde svědčila v případě vraždy způsobené nožem, takže s sebou Erika vzala McGorryho. Jeho nadšení z vyhlídky, že uvidí výsledky pitvy, vyprchalo ve chvíli, kdy vstoupili do pitevní a jemu se naskytl pohled na části těl dvou obětí ležících na lesklých pitevních stolech z nerezové oceli.

Isaac nejdříve zamířil k mužské oběti a jemně jí natočil hlavu. „Na zadní straně lebky jsou patrná rozsáhlá zranění, která byla způsobena velkým, těžkým kusem betonu. Část mozkové tkáně byla vytlačena z lebeční dutiny, což způsobila síla úderů. A v této tkáni jsme našli fragmenty. Obě lícní kosti jsou zlomené, stejně jako nos a na dvou místech také čelist. I tady jsme v kůži našli částičky betonu, a to nás vede k závěru, že se jedná o stejný kus betonu.“ Isaac se přesunul k levé paži. „Tady vidíte, že se maso začíná odlupovat od kosti, protože tělo bylo dlouhou dobu ve vodě. Radius je zlomený, ulna je zlomená na dvou místech. Na pravé paži jsou zranění téměř identická.“

Isaac si všiml, že McGorry zmateně krčí čelo. „Předloktí tvoří dvě kosti,“ vysvětlil a vyhrnul si rukáv, aby to mohl názorně předvést. „Ulna je dlouhá kost, která vede od lokte k malíčku. Druhá kost se latinsky nazývá radius, vede paralelně a z obou kostí je sice silnější, ale kratší.“

„Zvedl paže, aby se chránil?“ zeptala se Erika, zdvihla ruce a překřížila si je před obličejem.

„Je na vás, abyste to potvrdili, ale zranění této teorii odpovídají,“ řekl Isaac.

McGorry si odkašlal, zhluboka se nadechl a rukou si zakryl pus.

„Jste v pořádku?“ ujistil se Isaac.

„Jo, dobrý,“ polkl McGorry. Erika zaznamenala, že má v ostrém světle podivně zelenošedou barvu.

Isaac pokračoval: „Kromě těchto zranění to byl zdravý mladý muž. Plíce nenesou žádné známky zabarvení, nekouřil, v játrech měl jen velmi malé množství tuku, srdce bylo silné, celkově měl jen málo tělesného tuku.“

Isaac se přesunul ke druhému pitevnímu stolu k tělu mladé ženy. Její dlouhé, slámově žluté vlasy byly rozdělené tak, aby byla vidět zranění na zadní části lebky.

„Její zranění jsou téměř identická. Rány na zadní části koruny hlavy, které způsobil těžký tupý předmět, byly smrtelné. Obličej je ošklivě zřízený – čelisti, nos i lícní kosti jsou mnohonásobně zlomené. A opět jsme našli fragmenty betonu, které ulpěly na kůži a tkáních, *ale* jeden rozdíl v porovnání s mužskou obětí tady je. Žena byla bodnuta do hrudníku dlouhým tenkým ostrím.“

„A to ji mohlo zabít?“ zeptala se Erika.

„Ano, ale zcela jistě to nemůžu potvrdit. Fragmenty betonu necháme porovnat se vzorky z mužské oběti, abychom zjistili, jestli najdeme spojitost s kouskem betonu z kufru, ve kterém leželo její tělo.“

„Ten, kdo jim to udělal, na ně byl pěkně naštvaný,“ podotkl McGorry. „Zbil je, ji pobodal.“

„Přesněji řečeno – bodl ji pouze jednou,“ upřesnil Isaac.

Erika přikývla. Nejen že jejich smrt byla velmi bolestivá, ale sebrali jim i jejich identitu.

„Ten, kdo to udělal, nám chtěl ztížit identifikaci. Ani po dvou týdnech jsme ženskou oběť nedokázali ztotožnit,“ řekla Erika a zachvěla se.

McGorrymu se najednou zvedl žaludek, takže si přitiskl ruku na pusu.

„Toalety jsou venku, první dveře vlevo,“ poradil mu Isaac nevzrušeně. McGorry se rozběhl a oběma rukama si zakrýval pusu. Slyšeli, jak bouchly dveře od toalety a poté jak zvrací.

Isaac pokračoval: „Žena má levou paži zlomenou na pěti místech. Pravá klíční kost je zlomená dvakrát. Je také zřejmé, že byla sexuálně napadena před, nebo dokonce poté, co ji zabili.“

Erika zavřela oči před jasným světlem, ale i tak stále viděla obrysy dvou těl ležících bok po boku. Mučených a zbavených končetin. Hlavou jí vířila spousta otázek: *Znali se? Tvořili pár? Jestli ano, který z nich zemřel první? Byli spolu, když se to stalo?*

Když oči zase otevřela, Isaac stál u skladovací jednotky v zadní části pitevny.

„V žaludku mužské oběti jsem také našel padesát kondomů naplněných kokainem.“